Глава 1

Стела

Проследявам очертанията на рисунката на сестра ми – бели дробове, оформени от море от цветя. От всеки край на двата овала бликат венчелистчета в нежнорозово, искрящо бяло, дори бледолилаво, но някак всяко цветче има собствена уникалност и жизненост, сякаш ще цъфти вечно. Някои от цветята още не са разцъфнали и усещам обещанието за живот, който очаква да се разгърне от малките пъпки под тежестта на пръста ми. Тези са ми любимите.

Чудя се, и то твърде често, какво би било да имам толкова здрави бели дробове. Толкова *живи*. Поемам дълбоко дъх и усещам как въздухът си проправя трудно път навътре и навън от тялото ми.

Ръката ми се плъзва встрани от последното венчелистче на последното цветче и пръстите ми докосват фона от звезди, които Аби е нарисувала като точици от светлина, в опит да изрази безкрайността. Прочиствам гърлото си и дръпвам ръка. Пресягам се към нощното шкафче, за да взема снимката, на която сме заедно. Изпод дебелите вълнени шалове надзъртат еднакви усмивки, а празничните светлини в парка надолу по улицата примигват над главите ни точно като звездите в рисунката ѝ.

Има нещо вълшебно в тази снимка. В меката светлина от лампите в парка, в белия сняг, отрупал клоните на дърветата, в тихата застиналост на пейзажа. Едва не замръзнахме, докато я правихме миналата година, но това е наша традиция,

© Издателство ИБИС

въпреки студа, двете с Аби всяка година отиваме да видим празничните светлини.

Снимката винаги ме кара да си припомня как, когато тръгвахме, изпитвах усещането, че се отправяме на приключение, а светът се разтваря пред нас като книга.

Вземам кабарче и я забождам до рисунката, а после сядам на леглото и грабвам джобния бележник и молива от нощното шкафче. Очите ми проследяват дългия списък със задачи, който направих сама тази сутрин, започващ с *номер 1: Да планирам списък със задачи*, през който вече прекарах задоволителна черта, и стигащ чак до *номер 22: Да размишлявам върху отвъдния живот*.

Номер 22 вероятно беше малко прекалено амбициозен за петък следобед, но поне сега вече мога да задраскам *номер 17: Да украся стените*. Оглеждам доскоро голата стая, която през по-голямата част на сутринта за пореден път превръщах в своя собствена. Стените сега са покрити с рисунките, които Аби ми е давала през годините. Цветните петна оживяват върху клинично белите стени, всяко резултат от различно идване в болницата.

На тях съм аз: със система в ръката, от чиято банка изригват пеперуди във всякакви форми, цветове и размери; с канюла[1] в носа, която се извива в знака за безкрайност; с инхалатор, парата от който се вие и оформя мъглив ореол. После следва най-нежната – избледняло торнадо от звезди, които сестра ми нарисува за първото ми идване тук.

Не е толкова изтънчена като последните ѝ неща, но някак ме кара да я харесвам повече.

А под цялата тази жизненост е разположено цялото медицинско оборудване, а до него грозният зелен стол от изкуствена кожа, който е задължителна част от обзавеждането на всяка стая тук, в „Сейнт Грейс“. Поглеждам предпазливо стойката за системите. Знам, че първият от дълга поредица антибиотици, които ще приемам през следващия месец, ще започне да се влива точно след един час и девет минути. Късметлийка съм.

– Ето я! – чува се глас пред стаята ми.

Вдигам поглед, когато вратата се открехва леко и в процепа се появяват две познати лица. Камила и Мая са ме посе-

[1] Канюла – тръбичка. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

щавали тук милион пъти през последните десет години и все още не могат да стигнат от фоайето до стаята ми, без да питат всеки срещнат за посоката.

– Грешна стая – казвам усмихната и виждам как ги залива истинско облекчение.

Мая се смее и избутва вратата до края.

– Наистина можеше да е. Това място продължава да изглежда като откачен лабиринт.

– Вълнувате ли се? – питам ги и скачам, за да ги прегърна.

Камила се отдръпва, за да ме погледне. Цупи се, а къдравата ѝ черна коса изглежда унила като нея.

– Второ поредно пътуване без теб.

Вярно е. Не за първи път не мога да отида на екскурзия на класа, на слънчева ваканция или на някое училищно събитие заради моята муковисцидоза[1]. През около седемдесет процента от времето аз съм напълно нормално момиче. Ходя на училище, виждам се с Камила и Мая, работя върху мобилното си приложение. Просто правя всички тези неща с бели дробове, които не функционират напълно. А през останалите трийсет процента муковисцидозата контролира живота ми. Това означава, че когато трябва да се върна в болницата за поддържаща терапия, пропускам неща като Уикенда на най-добрите приятели в Тексас или, както е в случая, екскурзията до Кабо[2].

Манипулациите сега се налагат, тъй като трябва да ми бъдат влети антибиотици, за да мога най-после да се отърва от болното гърло и температурата, които не минават.

А и функцията на дробовете ми спада.

Мая се мята на леглото и въздиша драматично, докато се обляга назад.

– Сигурна ли си, че не можеш да дойдеш? Това е *последната ни екскурзия от училище*, Стела!

---

[1] Муковисцидозата, известна още като кистична фиброза, е генетично заболяване, което води до хронично развитие на течност в белите дробове и прави дишането трудно. Най-често и силно засегнати вследствие на болестта са дихателните пътища, панкреатичните канали, чревният тракт, жлъчните пътища, потните канали и др. Тяхната функция се ограничава от образуването и задържането на гъст, жилав секрет, чието отстраняване е трудно, а понякога и невъзможно. – Б. пр.

[2] Кабо Сан Лукас – курортен град в най-южната част на полуостров Южна Калифорния в Мексико. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

– Сигурна съм – казвам твърдо и те знаят, че е така.

Приятелки сме от основното училище и вече са разбрали, че когато става дума за планове, моята муковисцидоза има последната дума.

Не че не искам да отида. Просто съвсем буквално това е въпрос на живот и смърт. Не мога да отида в Кабо или където и да било и да рискувам да не се върна. Не мога да причиня това на родителите си. Не и сега.

– Но ти оглавяваше комитета по планиране тази година. Не може ли да ги накараш да го отложат? Не искаме да заседнеш тук – казва Камила, сочейки към болничната стая, която така грижливо украсих.

Поклащам глава.

– Все още ни остава пролетната ваканция. А не съм пропускала екскурзия за пролетна ваканция от осми клас, когато хванах онази настинка – казвам, усмихвайки се обещаващо, и гледам от Камила към Мая и обратно. Но никоя от тях не отвръща на усмивката ми. Те продължават да изглеждат така, сякаш съм убила домашните им любимци.

Забелязвам, че двете държат чантите с бански костюми, които им поръчах да донесат, затова грабвам тази на Камила от ръката ѝ в отчаян опит да сменя темата.

– О, бански! Трябва да изберем най-добрите. – След като няма да се наслаждавам на топлото слънце на Кабо в бански по мой избор, струва ми се, че мога поне да го изживея донякъде чрез приятелките си, като подбера техните.

Това ободрява и двете. Нетърпеливо изсипваме чантите им на леглото и създаваме миш-маш от цветя, точки и ярки цветове.

Оглеждам купчината на Камила и грабвам един червен бански, който е нещо средно между долнище на бански от две части и много изрязана прашка, за който знам без никакво съмнение, че е от сестра ѝ Меган.

Хвърлям ѝ го.

– Този. Точно като за теб е.

Очите ѝ се разширяват и тя вдига банския към кръста си, изненадано намествайки очилата си с телена рамка.

– Линиите на разликите ще са страхотни, но...

– Камила! – казвам и грабвам бански бикини на бели и сини

© Издателство ИБИС

райета, за който съм сигурна, че ще ѝ пасне като ръкавица. – Шегувам се. Този е идеален.

Тя изглежда облекчена, докато взема бикините от мен. Обръщам вниманието си към купчината на Мая, но тя е заета да чати от зеления болничен стол в ъгъла, с широка усмивка на лицето.

Изравям един цял бански, който тя носи в часовете по плуване от шести клас, и ѝ го поднасям с подхилване.

– Какво ще кажеш за този, Мая?

– Страхотен е! Изглежда чудесно! – казва тя, докато пише яростно.

Камила изсумтява, връща банските в чантата и ми се усмихва лукаво.

– Мейсън и Брук скъсаха – обяснява тя.

– Боже мой! Не може да бъде! – казвам.

Това е новина. *Невероятна* новина.

Не и за Брук, разбира се. Но Мая си пада по Мейсън от девети клас, когато бяха заедно в часовете по английски на госпожа Уилсън, и това пътуване е нейната възможност най-после да предприеме нещо.

Заболява ме, че няма да съм там на тази почивка, за да ѝ помогна с убийствения план в десет стъпки за „шеметен романс с Мейсън в Кабо“.

Мая оставя телефона и свива небрежно рамене, а после се изправя и се преструва, че оглежда някои от рисунките по стените.

– Не е голяма работа. Ще се срещнем с него и с Тейлър на летището утре сутринта.

Поглеждам я и тя се усмихва широко.

– Добре де, може би е голяма работа.

И трите пищим развълнувано. Вземам един цял бански на точки, който е супер ретро и е точно в нейния стил. Тя кимва, грабва го и го вдига до тялото си.

– *Много* се надявах да избереш този.

Обръщам се към Камила и виждам, че нервно поглежда часовника си, което не е изненадващо. Тя е шампион по отлагане и вероятно още не е подготвила и едно нещо за Кабо.

Освен банския, разбира се.

Вижда, че съм я забелязала, и се ухилва смутено.

© Издателство ИБИС

– Още не съм си купила плажна кърпа за утре.

Класическа Камила.

Изправям се. Сърцето ми потъва при мисълта, че си тръгват, но не искам да ги задържам.

– Тогава тръгвайте. Самолетът ви е в ранни зори.

Мая оглежда стаята тъжно, докато Камила вяло върти чантата с банските в ръката си. Двете го правят още по-трудно, отколкото мислех, че ще бъде. Преглъщам вината и досадата, които започват да се събират в мен. Не те ще пропуснат екскурзията до Кабо. И поне ще бъдат заедно.

Усмихвам им се широко и направо ги избутвам до вратата. Бузите ме болят от фалшивата увереност, но не искам да им съсипвам пътуването.

– Ще ти пратим много снимки – казва Камила и ме прегръща.

– Имайте късмет да не го направите! И ме вкарай в няколко! – казвам на Мая, която е много добра с фотошопа. – Няма да разберете, че не съм била там.

Те се задържат при вратата и аз извъртам очи пресилено, като ги избутвам в коридора.

– Махайте се от тук! И си прекарайте страхотно!

– Обичаме те, Стела! – подвикват те, докато вървят по коридора.

Гледам ги да се отдалечават и махам, докато подскачащите къдрици на Мая напълно изчезват. Не искам нищо друго повече от това да тръгна с тях и да си събирам багажа, а не да го разопаковам.

Затварям вратата. Усмивката ми повяхва, когато виждам стара семейна снимка, закачена внимателно от вътрешната ѝ страна.

Направена е на предната веранда на къщата ни през лятото преди няколко години, по време на барбекюто за Четвърти юли. На нея сме аз, Аби, мама и татко. Залепили сме глуповати усмивки на лицата си, докато сме чакали камерата да улови момента. Усещам надигаща се носталгия и сякаш чувам скърцането на износените и разнебитени дървени стълби, докато се смеем и се приближаваме един към друг, за да позираме. Липсва ми усещането да сме заедно, щастливи и здрави. През по-голямата част.

Това не помага. С въздишка се оттеглям и поглеждам към медицинската количка.

© Издателство ИБИС

Честно казано, тук ми харесва. Това е вторият ми дом, откакто станах на шест, затова обикновено нямам нищо против да идвам. Получавам лечение, вземам си лекарствата, изпивам собственото си тегло в млечни шейкове, виждам се с Барб и с Джули и си отивам. До следващото възпаление. Толкова е просто. Но този път се чувствам тревожна и дори неспокойна. Защото, вместо просто да чакам да оздравея, *трябва* да оздравея. Заради родителите ми.

Защото те оплескаха всичко, като се разведоха. А след като се загубиха един друг, няма да се справят, ако загубят и мен. Сигурна съм в това.

Ако се оправя, може би...

Едно по едно. Вдигам преносимия кислороден апарат от шкафчето, натискам кръглото копче в центъра, за да го включа, и се заслушвам в равномерното съскане на излизащия кислород. Намествам връзките около ушите си и напъхвам разклоненията на канюлата в носа си. С въздишка се отпускам на познато неудобния болничен матрак и поемам дълбоко дъх.

Пресягам се за джобния бележник, за да проверя какво е следващото нещо от списъка, така че да имам нещо за правене.

18: Да запиша видео.

Грабвам молива и го дъвча замислено, докато се взирам в думите, които написах по-рано. Странно, размислите за отвъдния живот в момента ми изглеждат по-лесни.

Но списъкът си е списък, затова издишвам, вземам лаптопа от нощното шкафче и сядам с кръстосани крака върху новата завивка на цветя, която купих вчера в „Таргет“[1], докато Камила и Мая си купуваха дрехи за Кабо. Нямах нужда от завивка, но те толкова се въодушевиха да ми помагат да избера нещо за пътуването ми до болницата, че щях да се чувствам ужасно, ако не я бях взела. Поне донякъде си подхожда със стените, защото е ярка, жизнена и цветна.

Барабаня нервно с пръсти по клавиатурата и присвивам очи към отражението си в екрана, докато компютърът зарежда. Намръщвам се на дългата си разрошена кестенява коса и се опитвам да я пригладя, прокарвайки пръсти през нея многократно. Ядосано дръпвам ластика от китката си и я вдигам

[1] Верига магазини за търговия на дребно в САЩ. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

в небрежен кок, в опит да изглеждам поне донякъде прилично за това видео. Грабвам моето копие на „Джава кодиране за телефони с Андроид“ от нощното шкафче и слагам лаптопа върху него, за да изляза в относително подходяща позиция и без да изглежда, сякаш имам двойна брадичка.

Влизам в профила си в ютюб и нагласявам камерата така, че да се виждат нарисуваните от Аби бели дробове точно зад мен.

Това е идеалният фон.

Затварям очи и поемам дълбоко дъх. Чувам познатото свистене на дробовете си, които отчаяно се опитват да се изпълнят с въздух през морето от слуз. Издишвам бавно и залепвам една огромна усмивка, като от поздравителна картичка на „Холмарк“, преди да отворя очи и да натисна копчето, за да се включа на живо.

– Здравейте! Всички ли се забавлявате в Черния петък? Аз пък чаках да завали сняг, но това така и не се случи.

Поглеждам към ъгъла на екрана, докато обръщам камерата към болничния прозорец. Небето е сиво, дърветата от другата страна на стъклото са напълно оголени. Усмихвам се, докато бройката на гледащите стабилно подминава хиляда, те са малка част от всичките двайсет и три хиляди деветстотин и четиресет последователи на канала, които влизат, за да следят как върви битката ми с муковисцидозата.

– И така, бих могла да стягам багажа за училищната екскурзия до Кабо, но вместо това ще прекарам тези празнични дни във втория си дом заради леко зачервено гърло.

Плюс яростна треска. Замислям се за температурата, която измерих тази сутрин, мигащите цифри на термометъра показваха 38,9. Но не искам да споменавам това във видеото, защото родителите ми със сигурност ще го гледат по-късно.

Те знаят само, че имам остра настинка.

– Кой има нужда от седмица слънце, синьо море и плажове, когато може да потъне в лукс за един месец направо в задния си двор?

Изреждам удобствата, като броя на пръсти.

– Да видим! Имам портиер на пълен работен ден, неограничено количество шоколадов крем и перално обслужване. Да, и Барб ми позволи да задържа всичките си медицински принадлежности в стаята този път! Я вижте!

© Издателство ИБИС

Обръщам камерата към купчината медицинска апаратура, а после към количката до мен, която вече съм подредила перфектно по азбучен *и* по хронологичен ред според часовете на приемане на дозите, които включих в създаденото от мен приложение за телефона. То *най-после* е готово за тестване.

Това беше *номер 14* от списъка ми и съм горда с резултата.

Компютърът ми започва да пиука при получаването на коментарите, които се изсипват отдолу. Виждам един от името на Барб и няколко сърчица. Тя е любимка на групата ми последователи толкова, колкото и на мен. Тук е от първото ми идване преди десет години. Тя вмъква бонбони в болницата за мен и за другите с муковисцидоза, като моя събрат по съдба Поу. Барб ни държи за ръце по време на най-смазващите пристъпи на болка, сякаш няма нищо.

През около половината от това време правя клипове за ютюб, за да повиша информираността на обществото за муковисцидозата. През годините повече хора, отколкото някога съм си представяла, че биха проявили интерес, започнаха да следят операциите, лечението и посещенията ми в „Сейнт Грейс“ и бяха с мен по време на странната ми фаза с брекетите, както и всичко останало.

– Функцията на дробовете ми е спаднала до трийсет и пет процента – казвам и връщам камерата към мен. – Доктор Хамид казва, че вече съм почти на върха на списъка за трансплантации, затова ще остана тук месец, ще вземам антибиотици и ще се придържам към режима си.

Погледът ми се премества към рисунката зад мен, здравите дробове са точно над главата ми, малко извън досег.

Поклащам глава и се усмихвам. Навеждам се, за да взема шишенце от количката.

– Това означава да си пия лекарствата навреме и да нося визивест[1], за да разбия тази слуз. – Вдигам шишенцето. – Както и да приемам огромните количества течна храна през ПЕГ

[1] Търговско наименование на жилетка с вградена система за прочистване на дихателните пътища посредством чест и деликатен натиск върху целия гръден кош, чрез който мукозният секрет от белите дробове се изтласква към по-широката дихателна тръба. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

тръбата[1] всяка вечер. Ако има дами, чиято мечта е да могат да ядат по пет хиляди калории на ден и все още да имат тяло, което да покажат в Кабо, аз съм готова на размяна.

Компютърът отново пиука. Съобщенията се изливат едно след друго. Чета няколко и позволявам на положителното настроение да изтласка мрачните чувства, които ме бяха обзели.

Дръж се, Стела! Обичаме те!

Омъжи се за мен!

– *Всеки момент* може да получа нови дробове, затова трябва да съм готова. – Изричам думите, сякаш безрезервно вярвам в това, но след всички тези години се научих да не залагам твърде много на надеждите си.

Динг! Още едно съобщение.

Имам муковисцидоза, а ти ми напомняш винаги да съм оптимист. ХОХО[2]*!*

Трогната, отправям голяма целувка към камерата. Тя е специално за човека, който води същата битка като мен. И този път е искрена.

– Добре. Благодаря, че гледахте! Трябва да проверя отново лекарствата си за следобеда и за вечерта. Нали знаете колко съм педантична? Пожелавам ви страхотна седмица! Довиждане!

Спирам записа и издишвам бавно. Затварям браузъра и на десктопа си виждам три усмихнати лица. Аз, Камила и Мая се държим ръка за ръка, облечени сме за зимния бал и сме с еднакво тъмночервено червило, което заедно избрахме в „Сефора“[3]. Камила искаше яркорозово, но Мая ни убеди, че червеното е цветът, от който се НУЖДАЕМ в живота си. Още не съм убедена, че е така.

Облягам се назад, вземам износената плюшена панда, която лежи на възглавниците ми, и обвивам ръце около нея. Кръпчо – така я кръсти сестра ми Аби. Колко подходящо се оказа това име! Годините, през които е влизал и излизал от

---

[1] ПЕГ тръба, или перкутанна ендоскопска гастростомна система. Използва се за ентерално хранене, когато пациентите не могат да се хранят самостоятелно. – Б. пр.

[2] Съкращение за прегръдки и целувки в края на съобщение, като О обозначава прегръдка, а Х – целувка. – Б. пр.

[3] Френска верига магазини за козметика, с клонове в целия свят. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

болницата с мен, определено са се отразили и върху него. Многоцветни кръпки покриват местата, на които съм го късала от прекалено стискане по време на най-болезнените етапи на лечението ми.

На вратата ми се почуква, тя се отваря по-малко от секунда по-късно и Барб нахлува в стаята с купчина чаши с крем, с които вземам лекарствата си.

– Върнах се! Доставка!

Ако става дума за Барб, малко неща са се променили в нея през последните шест месеца или дори през последните десет години. Тя все още е най-добрата. Има същата къса кадрава коса. Носи същите цветни екипи. И се усмихва със същата усмивка, която озарява цялата стая.

Но след нея влиза ужасно бременната Джули, която носи система.

Ето *това* е голямата промяна през изминалите шест месеца.

Преглъщам изненадата си и се ухилвам на Барб, докато поставя крема в края на леглото ми, за да мога да имам достъп до количката с лекарства. След това вади списък, за да провери дали има всичко, от което се нуждая.

– Какво щях да правя без теб? – питам.

Тя намига.

– Щеше да умреш.

Джули окачва системата с антибиотиците до мен, а коремът ѝ се докосва до ръката ми. Защо не ми е казала, че е бременна? Сковавам се. Усмихвам се леко, докато оглеждам корема ѝ, и се опитвам незабележимо да се отдалеча от него.

– Много неща са се променили през последните шест месеца.

Тя погалва корема си, а сините ѝ очи заблестяват ярко, когато ми се усмихва широко.

– Искаш ли да я усетиш как рита?

– Не – казвам малко твърде бързо.

Веднага съжалявам, защото тя изглежда леко объркана, а русите ѝ вежди се извиват в изненада. Но не искам нищо от моя лош късмет близо до това съвършено здраво бебе.

За късмет, погледът ѝ попада на десктопа ми.

– Това снимки от зимния бал ли са? Видях няколко в инстаграм – казва тя развълнувана. – Как мина?

– Супер забавно! – започвам ентусиазирано, а неловкостта

© Издателство ИБИС

се стопява. Отварям папка на десктопа, пълна със снимки. – Разбих дансинга за цели три песни. Возих се на лимузина. Храната не беше гадна. Освен това изкарах до десет и половина вечерта, преди да се уморя, което е много по-добре от очакваното. Кой има нужда от вечерен час, когато тялото му го ограничава и без него?

Показвам им снимките, които направихме в къщата на Мая преди бала, докато Джули ми поставя системата и измерва кръвното ми налягане и нивата на кислород. Помня, че някога се страхувах от игли, но с всяко вземане на кръв и с всеки забоден абокат[1] този страх бавно изчезваше. Сега дори не трепвам. И се чувствам силна всеки път когато ме мушкат или дупчат. Сякаш мога да преодолея всичко.

– Добре – казва Барб, когато снемат всичките ми жизнени показатели и приключват с ахканията и охканията за бляскавата ми сребриста разкроена рокля и за корсажа ми от бели рози на китката ми. Аз, Камила и Мая се разбрахме да си разменим корсажите за ръце, когато се оказа, че нямаме кавалери за бала. Аз предварително бях решила да не приемам покани, не че някой изобщо прояви интерес, тъй като беше много вероятно да се наложи да пропусна цялото събитие или да се почувствам зле по средата и нямаше да е честно към този, с когото съм отишла. Камила и Мая не искаха да се чувствам изоставена, затова, вместо да си уреждат срещи, решиха да отидем заедно. Но като се замисля за развитието с Мейсън, това вече не изглежда много вероятно.

Барб кимва към пълната количка, сложила ръка на хълбока си.

– Аз пак ще намина да те видя, но си готова. – Вдига едно шишенце с лекарства. – Запомни, че *трябва* да пиеш това с храната – казва тя, внимателно го поставя обратно и вдига друго. – И се погрижи да не...

– Наясно съм, Барб – прекъсвам я.

Тя просто се държи майчински, както винаги, но вдига помирително ръце. Дълбоко в себе си знае, че ще се оправя.

Махвам им за довиждане, докато се отправят към врата-

[1] Абокат – траен венозен източник, който може да се прикачи както към периферна, така и към централна вена и да се използва за многократни вливания. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

та, и използвам дистанционното до леглото, за да го надигна още малко.

– Между другото – казва бавно Барб, докато Джули се измъква от стаята. Очите ѝ се присвиват към мен и тя ме поглежда леко предупредително. – Искам първо да изчакаш системата да се влее, но Поу току-що се настани в стая триста и десет.

– Какво? Наистина ли? – казвам, а очите ми се разширяват, докато се приготвям да скоча от леглото и да го намеря. Не мога да повярвам, че не ми е казал!

Барб приближава, хваща ме за раменете и ме избутва нежно назад в леглото, преди да мога да се изправя напълно.

– Коя част от „Искам първо да изчакаш системата да се влее“ не разбра?

Усмихвам ѝ се виновно, но може ли да ме обвини? Поу беше първият човек, с когото се сприятелих, когато дойдох в болницата. Той е единственият, който наистина разбира какво ми е. Борим се заедно с муковисцидозата вече цяло десетилетие. Всъщност заедно, но от безопасно разстояние.

Не можем да се приближим един до друг. За пациентите с муковисцидоза кръстосана инфекция от определени щамове бактерия е огромен риск. Едно докосване между тях може буквално да убие и двамата.

Сериозната ѝ усмивка отстъпва място на нежна.

– Настани се! Отпусни се! Вземи си успокоително! – Тя оглежда количката с усмивка. – Шегувам се за успокоителното.

Кимвам и се разсмивам истински, докато ме облива вълна на облекчение при новината, че Поу също е тук.

– Ще се отбия по-късно, за да ти помогна с визивест – казва Барб през рамо, докато излиза.

Грабвам телефона и се задоволявам с кратко съобщение, вместо да изтичам като луда по коридора до стая 310.

Тук ли си? Аз също. Терапия.

Не минава и секунда и екранът ми светва с неговия отговор:

Бронхит. Просто се случи. Ще живея. Отбий се и ми помахай по-късно. Сега трябва да спя.

Облягам се на леглото и издишвам дълго и бавно.

Истината е, че се притеснявам за това посещение.

Функцията на дробовете ми спадна до трийсет и пет про-

© Издателство ИБИС

цента толкова бързо. А сега имам температура и болно гърло. Освен това ще бъда тук, в болницата, цял месец и ще се подлагам на различни лечения срещу болестта, докато приятелите ми са далече, което ме побърква. Много. Трийсет и пет процента е число, което държи мама будна нощем. Тя не ми казва, но компютърът ѝ го прави. Тя постоянно търси информация за трансплантация на бели дробове и проценти на белодробна функция, използва нови комбинации от думи, но идеята винаги е същата. Как да ми спечели още време. Това ме плаши повече, отколкото каквото и да било досега. Не се боя за себе си. Когато имаш муковисцидоза, някак свикваш с идеята, че ще умреш млад. Не, ужасена съм за тях. И за това как ще се справят, ако се случи най-лошото, след като вече не са заедно.

Но сега, след като Поу, който *разбира*, е тук, мога да се справя. Щом ми бъде позволено да го видя.

* * *

Останалата част от следобеда се точи бавно.

Работя по приложението и проверявам отново и отново дали съм оправила грешката, която непрекъснато се появяваше, когато се опитах да го пусна на телефона. Слагам малко фуцидин върху болезнената кожа около ПЕГ тръбичката, за да придобие цвят повече на летен залез и по-малко на пожарникарска кола. Проверявам няколко пъти купчината шишенца и лекарства „Преди лягане“. Отговарям на ежечасните съобщения от родителите ми. Взирам се през прозореца, докато следобедът избледнява, и забелязвам двойка на моята възраст, които се смеят и се целуват на влизане в болницата. Не всеки ден може да се види щастлива двойка, която влиза в болница. Докато ги гледам как държат ръце и си разменят изпълнени с копнеж погледи, започвам да се чудя какво ли би било някой да гледа мен по този начин. Хората винаги гледат канюлите ми, белезите ми, ПЕГ тръбичката, но не *мен*.

Тези неща не карат момчетата да се редят пред шкафчето ми.

„Излизах“ с Тейлър Пол през първата година в гимназията и това продължи цял един месец, докато не получих инфекция и не се наложи да вляза в болница за няколко седмици. Няколко дни по-късно съобщенията му започнаха да идват все

© Издателство ИБИС

по-рядко и аз реших да скъсам с него. Така или иначе, нямахме нищо общо с двойката отвън. Дланите на Тейлър бяха потни, когато се държахме за ръце, и той се пръскаше с толкова много „Акс“[1], че получавах пристъпи на кашлица всеки път когато се прегръщахме.

Този мисловен процес не е много добър за разсейване, затова правя опит с номер 22 от списъка*: Да размишлявам над отвъдния живот* и да почета от „Пътешествие на душата: живот, смърт и безсмъртие“[2].

Но скоро решавам просто да лежа на леглото, да гледам в тавана и да слушам хриптящото си дишане. Мога да чуя как въздухът се бори да премине през слузта, която е заела много място в дробовете ми. Претъркулвам се и отварям флакон фловент, който да помогне на дишането ми. Изливам течността в инхалатора до леглото и малката машина започва да бръмчи, докато па́рите се издигат към накрайника.

Сядам и се взирам в рисунката на дробовете, докато вдишвам и издишвам.

Вдишвам, издишвам.

Вдишвам и издишвам.

Надявам се, когато родителите ми дойдат да ме посетят през следващите няколко дни, дишането ми да не е толкова затруднено. И на двамата казах, че другият ще ме заведе в болницата тази сутрин, но просто си взех такси от ъгъла на улицата в близост до новия дом на мама. Не искам да се налага някой от тях да ме вижда тук отново, поне докато не започна да изглеждам по-добре.

Мама вече ме гледаше с тревога, тъй като трябваше да включа преносимия кислород само за да си събера багажа.

На вратата се чука и откъсвам поглед от стената, в която се взирам, с надеждата, че Поу се е отбил да ми махне. Вадя накрайника, когато Барб пъхва глава вътре. Оставя хирургическа маска и гумени ръкавици на масата до вратата.

– Горе има ново. Да се видим там след петнайсет минути?

Сърцето ми подскача.

Кимвам и тя ми се усмихва широко, преди да се измъкне от

[1] Марка дезодоранти. – Б. пр.

[2] Книга на Терил Хайес. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

стаята. Грабвам накрайника и поемам още веднъж от фловента, като оставям парата да изпълни дробовете ми доколкото може, преди да стана. Изключвам инхалатора и се отправям към вратата, а пътьом надявам сините ръкавици и окачвам връзките на маската около ушите си.

Обувам белите си кецове „Конвърс“, отварям вратата и се измъквам в боядисания в бяло коридор, като избирам дългия път, за да мога да мина покрай стаята на Поу.

Подминавам острова на сестрите в центъра на етажа и махвам на една млада помощник-сестра, на име Сара, която ми се усмихва над преградата на новата лъскава метална кабинка.

Смениха я преди последното ми посещение преди шест месеца. На същата височина е, но беше от остаряло дърво, което вероятно е било тук още при откриването на болницата преди шейсет и няколко години. Помня времето, когато бях достатъчно малка, за да се промъкна до стаята, в която се намираше Поу, а главата ми не достигаше плота с няколко сантиметра.

Сега той ми е до лакътя.

Отправям се надолу по коридора и се усмихвам, щом виждам малък колумбийски флаг, забоден пред врата, която е подпряна с обърнат скейтборд и стои леко отворена.

Надничам вътре и виждам Поу дълбоко заспал на леглото, свит на изненадващо малка топка под карираната завивка, а над главата му виси плакат на Антъни Бурдейн[1].

Рисувам сърце на таблото, което е закачил до вратата, за да му покажа, че съм идвала, а после продължавам по коридора към дървената двойна врата, водеща към главната част на болницата. Оттам ще се кача с асансьора, ще мина през крило С, през топлата връзка към Втора сграда и ще се озова право в Отделението по неонатология и интензивна грижа.

Едно от предимствата да идвам тук от цяло десетилетие е, че познавам болницата толкова добре, колкото и къщата, в която израснах. Изследвала съм всеки коридор, всяко скрито стълбище и таен пряк път безброй пъти.

Но още преди да напусна отделението, до мен се отваря някаква врата и аз изненадано извръщам глава, за да видя про-

[1] Американски ресторантьор, телевизионен водещ и автор на много книги за храната, културата и психологията на различни народи, който се самоубива през юни 2018 г. в хотелската си стая в Страсбург. – Б. пр.

© Издателство ИБИС

фила на високо слабо момче, което не съм срещала досега. Той стои на входа на стая 315. В едната си ръка държи скицник, в другата молив от въглен, а около китката му има бяла болнична гривна, като моята.

Заковавам се на място.

Разрошената му тъмношоколадова коса е оформена в перфектна непокорна прическа и той изглежда, сякаш току-що е изскочил от страниците на „Тийн Вог“[1] и се е озовал насред болница „Сейнт Грейс“. Очите му са тъмносини и докато говори, в ъгълчетата им се образуват леки бръчици.

Но усмивката му приковава погледа ми повече от всичко друго. Тя е несиметрична, чаровна и притежава магнетична топлина.

Толкова е хубав, че функцията на дробовете ми сякаш спада с още десет процента.

Добре е, че маската покрива половината от лицето ми, защото не планирах да срещам хубави момчета в ОМВ, Отделението по муковисцидоза.

– Отбелязах графика им – казва той и пъхва небрежно молива зад ухото си. Премествам се леко вляво и виждам, че се хили на двойката, която видях да влиза по-рано в болницата. – Така че, освен ако не седнете върху бутона за повикване, никой няма да ви притеснява *поне* един час. И не забравяйте! Аз ще спя на това легло.

– Помислихме за това.

Момичето разкопчава сака, който държи, и му показва одеяло.

Чакай! Какво?

Хубавото момче подсвирква.

– Виж ти! Истинска скаутка.

– Ние не сме животни, човече – казва приятелят ѝ и му се ухилва широко като момче на момче.

Боже мой! Гадост! Той пуска приятелите си да го правят в стаята му, все едно това е мотел!

Мръщя се и продължавам да вървя по коридора към изхода, като оставям възможно най-много място между мен и заговора, който се разиграва там.

Вече не е толкова хубав.

---

[1] Популярно списание за тийнейджъри. – Б. пр.

© Издателство ИБИС